

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(93)456 endelig udg.

Bruxelles, den 10. november 1993

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RADET OG EUROPA-PARLAMENTET

**OM SPROGVALGET,
I FORBINDELSE MED FORBRUGEROPLYSNING I EF**

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET OM SPROGVALGET,

I FORBINDELSE MED FORBRUGEROPLYSNING I EF

---

1. Forbrugerne har ret til at blive informeret om kvaliteten af de varer og tjenesteydelser, de tilbydes, samt om, hvad der er karakteristisk herfor. Dette kræver, at forbrugerne har let adgang til de vigtigste oplysninger, og i den forbindelse er det vigtigt, hvilket sprog der vælges for at videregive oplysningerne.
2. Indledningsvis skal det understreges, at Kommissionen anser bestemmelser om sprog for henhørende under medlemsstaternes naturlige kompetence, bl.a. under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet. Formålet med denne meddelelse er ikke på nogen måde at bane vejen for fællesskabsinitiativer, som kunne være i modstrid med medlemsstaternes kompetence. Tværtimod er formålet at gøre status over de eksisterende bestemmelser og foreslå løsningsmodeller, der efter en bredere debat kan gøre det muligt at styrke forbrugeroplysningen inden for rammerne af det indre marked samtidig med, at medlemsstaternes kompetence bevares fuldt ud, for så vidt angår valget af sprog.
3. Både i fællesskabsretten og i medlemsstaternes lovgivning findes der bestemmelser vedrørende de sproglige krav i forbindelse med markedsføring af de varer og tjenesteydelser, der tilbydes forbrugerne.

4. De sproglige formuleringer, der er tale om, er dem, der henvender sig til den endelige forbruger af den pågældende vare eller tjenesteydelse. Det drejer sig således ikke kun om varemærkning, men også andre mærkninger, som f.eks. brugsanvisning, monteringsvejledning, advarsler vedrørende sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med brugen og enhver anden anvisning, der måtte være beregnet til at informere den endelige bruger af varen eller tjenesteydelsen. Meddelelser, der vedrører forbindelserne mellem fagfolk, er således ikke omfattet af dette dokument.
5. Kommissionen har ligesom de øvrige institutioner fået forelagt en række tilfælde, hvor sproglige formuleringer giver anledning til vanskeligheder og måske endda kan få en væsentlig indvirkning på indholdet af den information, der er beregnet for forbrugerne. Sådanne situationer må give anledning til særlig bekymring, når forbrugernes sundhed eller sikkerhed sættes på spil, hvilket kan forekomme, når de ikke er i stand til at forstå det budskab, der rettes til dem.
6. På den 1644. samling, der blev holdt den 2. marts 1993, anmodede Rådet Kommissionen om at undersøge emnet med særlig vægt på, hvorledes sproget benyttes, specielt med hensyn til mærkning af de varer, der tilbydes forbrugerne.
7. Kommissionen har iværksat en undersøgelse om emnet med henblik på at nå følgende mål:
  - at foretage en opgørelse over al EF-lovgivning vedrørende de sproglige krav i forbindelse med forbrugeroplysning samt over de love og bestemmelser, hvorved EF-lovgivningen er blevet indarbejdet i medlemsstaternes lovgivning, retspraksis samt praksis reelt;
  - at indkredse medlemsstaternes øvrige love og bestemmelser, der ligeledes vedrører forbrugeroplysning, og som stiller krav med hensyn til de sprog, der benyttes;

- at udarbejde en opgørelse over de sproglige problemer, der endnu ikke er blevet løst i forbindelse med dels handlen med varer, dels forbrugeroplysning i det indre marked.

8. Det har vist sig nødvendigt at foretage en analyse af situationen for derigennem at evaluere, hvilke hindringer der eventuelt vil kunne påvirke det indre marked og beskyttelsen af forbrugerne. Der er således en forbindelse imellem den stigende udveksling af varer og tjenesteydelser og Fællesskabets forbrugeres legitime forventninger, eftersom udviklingen af det europæiske indre marked vil slå igennem i forbrugernes dagligliv på grundlag af konkrete fordele.

Den 2. treårige handlingsplan "Det indre marked skal stilles til de europæiske forbrugeres rådighed", som Kommissionen for nylig har vedtaget⁽¹⁾, indeholder i denne sammenhæng forslag til en større integration af forbrugerpolitikken i Fællesskabets øvrige politikker. Desuden skal Fællesskabet inden for rammerne af gennemførelsen af Traktaten om Den Europæiske Union, herunder især dens artikel 129A, "bidrage til virkeliggørelsen af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau".

9. Formålet med nærværende meddelelse er at informere institutionerne. I meddelelsen gøres der først og fremmest rede for gældende EF-lovgivning og national lovgivning, dernæst analyseres de vanskeligheder, der følger af den nuværende situation, og endelig foreslås der en række målsætninger for fremtiden.

---

(1) KOM(93) 378 endelig udg. af 28. juli 1993.

I. DEN NUVÆRENDE LOVGIVNING

A. EF-retten

10. Karakteristisk for gældende EF-bestemmelser vedrørende sproget i forbindelse med forbrugeroplysning er, at der er gået frem efter meget forskellige fremgangsmåder. Der findes allerede snesevis af tekster, hvor sproget over for forbrugerne er behandlet direkte eller indirekte, fordi Fællesskabets lovgivningsinstanser har skønnet, at det var nødvendigt at fastsætte bestemmelser for information af forbrugerne. De sproglige krav er enten blevet medtaget i lovgivningen eller er blevet udeladt alt efter det pågældende emne og formål. En gennemgang af disse tekster viser, at ingen retningslinjer er blevet afstukket. Dette fremgår klart af følgende opremsning af eksempler.

11. EF-retten indeholder en række bestemmelser:

- hvori det eksplicit er fastsat, at der skal henvises til, hvilket sprog der skal anvendes, f.eks.:
  - * et eller flere af Fællesskabets officielle sprog, således at den endelige forbruger let kan forstå oplysningerne, inden for vinsektoren⁽²⁾;
  - * et af sprogene i det land, hvor markedsføringen sker, når det drejer sig om humanmedicinske lægemidler⁽³⁾;
  - * det eller de sprog, der tales i den medlemsstat, hvor den endelige markedsføring sker, når det drejer sig om mærkning af tobaksvarer⁽⁴⁾;

---

(2) Forordning 2392/89, EFT L 232 af 9.8.1989.

(3) Direktiv 92/27, EFT L 113 af 30.4.1992.

(4) Direktiv 92/41, EFT L 158 af 11.6.1992.

- der forpligter medlemsstaterne til at fastsætte regler på området; det er tilfældet i forbindelse med mærkning af levnedsmidler⁽⁵⁾ og næringsdeklaration af levnedsmidler⁽⁶⁾, hvor oplysningerne skal anføres i et for køberne "let forståeligt" sprog;

- der giver medlemsstaterne ret til at stille sproglige krav, hvilket medfører, at der anvendes meget forskellige løsninger, som f.eks. følgende:
  - ° nationalsproget i det land, hvor varen forbruges, i forbindelse med betegnelser for tekstilprodukter⁽⁷⁾ samt sikkerhedskrav til legetøj⁽⁸⁾;

  - ° et officielt sprog i det land, hvor varen forbruges, i forbindelse med farlige præparater⁽⁹⁾;

  - ° et officielt eller nationalt sprog i det land, hvor varen forbruges, i forbindelse med kosmetiske midler⁽¹⁰⁾;

- som ikke eksplicit behandler problemet om, hvilket sprog der skal anvendes, som f.eks. i forbindelse med vildledende reklame⁽¹¹⁾, produktansvar⁽¹²⁾, forbrugercredit⁽¹³⁾, pakkerejser⁽¹⁴⁾ og urimelige kontraktvilkår i forbruger-aftaler⁽¹⁵⁾.

---

(5) Direktiv 79/112, EFT L 33 af 8.2.1979.

(6) Direktiv 90/496, EFT L 276 af 6.10.1990.

(7) Direktiv 71/307, EFT L 185 af 16.10.1971.

(8) Direktiv 88/378, EFT L 187 af 16.7.1988.

(9) Direktiv 88/379, EFT L 187 af 16.7.1988.

(10) Direktiv 76/768, EFT L 262 af 27.9.1976.

(11) Direktiv 84/450, EFT L 250 af 10.9.1984.

(12) Direktiv 85/374, EFT L 210 af 7.8.1985.

(13) Direktiv 87/102, EFT L 42 af 12.2.1987.

(14) Direktiv 90/314, EFT L 158 af 23.6.1990.

(15) Direktiv 93/13, EFT L 95 af 21.4.1993.

12. Analysen af den måde, hvorpå sprogproblemet behandles i EF-lovgivningen, viser generelt set følgende:

- der synes ikke at være blevet anvendt en ensartet og ikke engang en systematisk fremgangsmåde til at vurdere det sproglige kriteriums betydning for informationens udbredelse set ud fra forbrugers eller den endelige brugers synspunkt;
- den mangfoldighed af kriterier, som er blevet lagt til grund for direktivernes omtale af sproglige krav, er ikke blevet indskrænket i de situationer, hvor der ellers havde været mulighed for det. Der er imidlertid en hel klar tendens til at behandle emnet på en ensartet måde i direktiverne vedrørende teknisk harmonisering efter den såkaldte "nye fremgangsmåde" vedrørende visse industriprodukter;
- begreberne eller kriterierne, når der anvendes sådanne, defineres ikke, hvilket har kunnet skabe problemer med fortolkningen, navnlig når det drejer sig om "et sprog, der let forstås" af forbrugeren.

13. EF-Domstolen har kun i ganske få tilfælde skullet tage stilling til netop spørgsmålet vedrørende sproglige krav i forbindelse med forbrugeroplysning.

- I dommen af 7. marts 1990 - GB-INNO-BM mod Confédération du commerce luxembourgeois⁽¹⁶⁾ -, havde EF-Domstolen lejlighed til at bekræfte, at forbrugeroplysning er "et væsentligt krav" i henhold til fællesskabsretten vedrørende forbrugerbeskyttelse, efter at have understreget, at varemærkning er vigtig, for at dette krav kan opfyldes.

---

(16) Sag C-362/88.

- Tre afgørelser af 26. februar 1991 - Kommissionen mod Frankrig, Kommissionen mod Italien og Kommissionen mod Grækenland⁽¹⁷⁾ - skal også nævnes. Ved denne lejlighed præciserede Domstolen, at restriktionerne for adgang til turistguideerhvervet kan udgøre en ulempe for turisterne, som således ikke kan få en guide, som kender deres sprog, interesser og særlige forventninger.

Det har endnu ikke været prøvet ved EF-Domstolen, hvorvidt sproglige krav er forenelige med Traktatens bestemmelser vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser, hvorimod Domstolen har skullet tage stilling til dette spørgsmål i forbindelse med levnedsmidler.

- I afgørelsen af 18. juni 1991 - Piageme mod Peeters⁽¹⁸⁾ - har Domstolen fortolket begrebet "sprog, der let forstås af forbrugeren" i forbindelse med mærkning af levnedsmidler og anført, at forpligtelsen til udelukkende at anvende det i en sprogregion talte sprog, uden at der tages hensyn til muligheden for at informere forbrugerne på anden måde er uforeneligt med kravene i direktivet⁽¹⁹⁾ og artikel 30 i Traktaten.

14. Efter den sidstnævnte afgørelse har Kommissionen udarbejdet fortolkningsnotat vedrørende sprogvælget i forbindelse med salg af levnedsmidler for at minde om de juridiske principper, der gælder på området.

---

(17) Sag C-154/89, C-180/89, C-198/89.

(18) Sag C-369/89.

(19) I dette tilfælde direktiv 79/112, især artikel 14; se også fodnote (5).

B. Frengangsmåder, der anvendes i medlemsstaterne

15. For bedre at vurdere rækkevidden af de aktioner, der er i gang eller planlægges, er det nødvendigt, at Fællesskabets lovgivende instanser kender medlemsstaternes holdninger på området, således som det kræves i henhold til subsidiaritetsprincippet. Status efter en analyse viser, at selv om de nationale synspunkter varierer, er de ikke desto mindre veletablerede, og de kommer til udtryk både i den generelle politik, i gennemførelsen af fællesskabsretten og i fastlæggelsen af den nationale politik til fordel for forbrugerne.

1) Den generelle politik

16. Der findes i medlemsstaterne en lang række bestemmelser, hvori de sproglige krav er fastsat. Både en sammenligning af situationen i de forskellige medlemsstater og en analyse af de løsninger, medlemsstaterne har valgt, og af den interesse, de har vist for problemet, viser, at situationen i medlemsstaterne er meget forskellig. Sprogproblemerne er ikke de samme i alle medlemsstaterne. Dette skyldes først og fremmest sprogets generelle stilling i hver medlemsstat, men også den betydning, man tillægger det i forbindelse med forbrugernes stilling. I visse medlemsstater er sprogets stilling fastsat i selve forfatningen, eller der er blevet vedtaget en generel lov herfor, mens dette spørgsmål i andre medlemsstater kun tillægges mindre eller begrænset betydning.

17. Det skal understreges, at lovgivningsinitiativer på det sproglige område, uanset hvad deres formål måtte være, har indvirkning på lovgivningen og andre regler i samfundsøkonomien, bl.a. politikken til fordel for forbrugerne. I praksis er det ubestrideligt, at informationen ankommer mere præcist, når den leveres til forbrugeren på dennes sprog.

2) Forbrugerbeskyttelse

18. Når det nærmere bestemt drejer sig om, hvilke sprog der skal anvendes i forbindelse med forbrugeroplysning, har flere medlemsstater vedtaget en generel lov, hvori det er fastsat, at der skal anvendes et bestemt sprog: Belgien, Spanien, Frankrig, Grækenland, Italien og Portugal.
19. Spanien er i den forbindelse et særtilfælde, eftersom nogle autonome regioner i henhold til de beføjelser, de har fået på forbrugerbeskyttelsesområdet, har vedtaget en række bestemmelser vedrørende sproglige krav: det er tilfældet i Baskerlandet, Galicien og Katalonien.
20. Det må dog konstateres, at i alle ovennævnte tilfælde findes der meget lidt og undertiden ingen retspraksis på området. I Danmark har den praksis at lade ombudsmanden se på sagen til gengæld i en række tilfælde medført et krav om, at der anvendes dansk, eftersom det er nødvendigt, at forbrugerne har adgang til oplysningerne.
21. Således har mere end halvdelen af medlemsstaterne været af den opfattelse, at det var nødvendigt at informere forbrugeren på dennes eget sprog. Deraf følger, at uafhængigt af enhver omsætning af fællesskabsretten, er forbindelserne omkring forbruget allerede underkastet sådanne regler.

3) Gennemførelse af EF-lovgivningen

22. Den måde, hvorpå medlemsstaterne har omsat EF-bestemmelserne i deres nationale lovgivning, skal vurderes i lyset af de nationale sprogs stilling generelt, idet den nationale lovgivning gør det muligt at opfylde nogle af de krav, der stilles i EF-retten.
23. Det er klart, at omsætningen i national ret har forskellig betydning alt efter, om der i fællesskabsretten er fastsat præcise sproglige krav (nationalt eller officielt sprog) eller der er overladt medlemsstaterne en frihed til at skønne (et sprog, der let forstås) eller der kun er givet dem mulighed for at fastsætte sproglige kriterier, hvis de finder det hensigtsmæssigt.

24. Når fællesskabsretten har indeholdt præcise angivelser, bortfaldt spørgsmålet om sprog.

I ni direktiver overlades det til medlemsstaterne at fastsætte sproglige krav til fordel for forbrugerne. Det er imidlertid kun i forbindelse med direktivet om kosmetiske midler, at samtlige medlemsstater har benyttet sig af denne mulighed. Kun Spanien har gjort det i forbindelse med alle ni tekster. De øvrige medlemsstater har benyttet sig af muligheden i forskelligt omfang.

25. Det skal også bemærkes, at medlemsstaterne ikke synes at være gået systematisk frem efter område eller efter emne; selv om de medlemsstater, der har benyttet sig af muligheden i forbindelse med farlige præparater, ligeledes har benyttet sig heraf i forbindelse med farlige stoffer, har de ikke nødvendigvis gjort det i forbindelse med rengøringsmidler. Det kan således konstateres, at sikkerhedskravene ikke har udmøntet sig i ensartede nationale bestemmelser.

II. VANSKELIGHEDER

26. En række konkrete tilfælde viser, at forbrugerne kommer i vanskeligheder på grund af manglende sproglige krav. Disse mangler har følger, som kan være alvorlige, idet de undertiden rammer personers sundhed eller sikkerhed. I alle de behandlede tilfælde kan det konstateres, at informationen udviser mangler, enten med hensyn til forståelighed eller med hensyn til læselighed.

For så vidt angår levnedsmidler, kan informationsmæssige mangler medføre alvorlige skader for forbrugerne.

Tilstedeværelsen af sukker i et levnedsmiddel, hvis mærkning er uforståelige for køberen, kan således få konsekvenser for forbrugers sundhed, hvis denne er på diæt eller har diabetes. Det samme gælder for levnedsmiddelallergier, som berører en betydelig del af forbrugerne i Fællesskabet. En manglende forståelse af tilberedningsmetoder for levnedsmidler kan ligeledes få følger på grund af kontaminering.

Det har også kunnet give anledning til alvorlige problemer, at der ikke fandtes en oversættelse, eller at en oversættelse ikke var fuldstændig, f.eks. i forbindelse med anvendelse af apparater med mikrobølger, eller i forbindelse med fejlagtig tilslutning af elektrisk udstyr. I sådanne tilfælde berøres fabrikanternes forpligtelser.

Alle kategorier af forbrugere er berørt, herunder også børn (eksemplet med opløsningsmidler eller klæbestoffer nævnes ofte), som ikke nødvendigvis har erfaringer med flersprogethed. Endelig opstår der problemer, når de sproglige versioner indeholder forskelle, hvilket har betydning for informationens indhold.

Under alle omstændigheder vil forbrugeren, når informationen er uforståelig eller modstridende, også selv om dette ikke får alvorlige konsekvenser, være tilbøjelig til at miste interessen for den solgte vare eller tjenesteydelse.

27. Den måde, hvorpå sproglige problemer er blevet behandlet i dels EF-retten og dels de nationale bestemmelser, viser, at der er stor forskel på situationen i medlemsstaterne.

Først og fremmest er denne manglende konsekvens delvis betinget af de mange forskellige områder, som spørgsmålet vedrører, og af de særlige forhold, der gør sig gældende i hvert enkelt tilfælde, men den manglende konsekvens kan også tilskrives de begrænsninger, som EØF-Traktaten pålægger lovgivningsmagten på EF-plan og på nationalt plan på dette område. Visse bestemmelser, som indebærer sproglige krav, kan således betragtes som en hindring for frie varebevægelser eller fri udveksling af tjenesteydelser efter betydningen i artikel 30 og 59 i Traktaten.

Det bør derfor i hvert enkelt tilfælde vurderes, hvorvidt der er balance mellem de sproglige hensyn og hensynet til princippet om fri bevægelighed ud fra helt ufravigelige krav som sundhedsbeskyttelse, forbrugerbeskyttelse eller fair konkurrence.

Derfor er det også nødvendigt at overveje, hvilke midler der skal til for at afhjælpe denne situation, således at EF-bestemmelserne bliver lettere at forstå og anvende. Disse overvejelser må dog ikke føre til, at de opnåede resultater på fællesskabsplan og det indre markeds funktionsduelighed sættes over styr på grund af for vidtgående krav om en tilfredsstillende forbrugeroplysning.

28. En første analyse af antallet af bestemmelser vedrørende sproglige krav i EF-retten kan føre til den konklusion, at en vis forenkling er ønskelig.

Med hensyn til de sproglige krav, synes der i samtlige medlemsstater at være enighed om et punkt: oplysningerne skal videreformidles til forbrugerne på disses sprog, fordi det er det sprog, de bedst forstår.

Erhvervslivets praksis synes faktisk allerede at have stadfæstet denne løsning, i det mindste i forbindelse med almindelige produkter og tjenesteydelser. Ifølge den økonomiske logik slår således kun attraktive produkter og tjenesteydelser igennem på markedet, dvs. de produkter og tjenesteydelser, der ledsages af den nødvendige oplysning, som giver forbrugeren mulighed for at foretage et kvalificeret valg.

Den undersøgelse, Kommissionen har iværksat, bekræfter, at de erhvervsdrivende fuldt ud anerkender, at denne tingenes tilstand er relevant og rigtig.

Det er ikke desto mindre vigtigt, at der tages hensyn til de forskelligartede situationer.

29. I nogle medlemsstater drøfter man kun i begrænset omfang spørgsmålet om, hvilket sprog der skal anvendes, og dette gælder for både producenter, forhandlere og forbrugerrepræsentanter. Det er tilfældet i Tyskland, Irland, Luxembourg og Det Forenede Kongerige.

30. I de øvrige medlemsstater er man til gengæld særlig opmærksom på det sproglige problem. I Frankrig og Portugal modtager myndighederne således ofte klager fra enkeltpersoner eller organisationer. I Belgien og Nederlandene kommer klagerne ofte fra konkurrenter eller foreninger, der har til formål at fremme det nationale sprog. I Danmark har forbrugerombudsmanden fastsat en række stramme retningslinjer. I Italien og Spanien er organisationerne ligeledes opmærksomme på forbrugernes problemer og behov for at få oplysninger på et sprog, de forstår. I Grækenland er mange forbrugere i lyset af det græske sprogs særlige træk positive over for de oplysninger, de får på et fremmedsprog, men ønsker at blive informeret på græsk. Producenterne oversætter imidlertid sjældent deres oplysninger til græsk, hvorfor det bliver op til distributørerne at sørge for oversættelsen.

31. Spørgsmålet om, hvor store omkostninger der er forbundet med oversættelse af forbrugeroplysningerne til forskellige sprog, når markedsføringen sker i et andet land, afspejles ikke i de erhvervsdrivendes synspunkter. Producenternes organisationer mener, at for at kunne sælge i et land er det nødvendigt at informere på landets sprog. De adspurgte synes uden undtagelse at mene, at der her er tale om normale omkostninger. Distributørerne synes mere tøvende over for spørgsmålet om at påtage sig udgifterne til oversættelse, når producenten ikke har sørget for en sådan.

Det er ikke desto mindre en kendsgerning, at erhvervslivet giver udtryk for et ønske om klare regler om mærknings spørgsmål, herunder og især vedrørende brugsanvisninger og advarsler til forbrugeren af den markedsførte vare eller tjenesteydelse.

Selv om pligten til at sørge for en oversættelse potentielt kan være en handelshindring på grund af de hermed forbundne udgifter, er det dog den generelle vurdering, at disse udgifter til oversættelse ikke er uforholdsmæssigt store i betragtning af de nye markeder, der således åbnes op for.

32. Det påhviler medlemsstaterne at sørge for, at de fastsatte sproglige krav opfyldes. Dette afhænger hovedsagelig af de nationale myndigheders indsats og de dømmende myndigheders kontrol. En af de mere radikale sanktioner i forbindelse med disse krav kunne bestå i, at forbrugerens viljesmangel anerkendes, når forpligtelsen til at informere på et sprog, som forbrugeren forstår, ikke er blevet respekteret. Denne metode er hidtil kun blevet anvendt i begrænset omfang.
33. Disse konstateringer fører naturligt til et ønske om en mere ensartet behandling af denne problematik, eftersom den vedrører både Fællesskabets institutioner, medlemsstaterne og deres kontrolmyndigheder og domstole, der alle ønsker en effektiv retspraksis vedrørende sprogvalget i forbindelse med den bedst mulige forbrugeroplysning i Fællesskabet.

III. FORESLÅEDE RETNINGSLINJER

34. En analyse af fremgangsmåderne i medlemsstaterne, de erhvervsdrivendes holdninger og forbrugernes interesse for spørgsmålet viser, at der er behov for en ny, afbalanceret måde at behandle forbrugernes sprogproblematik på i EF-sammenhæng. Det er med udgangspunkt i denne indsigt, Kommissionen foreslår en række målsætninger.

A. En ny, afbalanceret metode

35. Ethvert initiativ vedrørende sprogvalget i forbindelse med forbrugeroplysning må nødvendigvis tage hensyn til følgende krav:
- medlemsstaternes kompetence til at fastlægge nationale ordninger på området,
  - bestemmelserne i Traktaten om Den Europæiske Union og De Europæiske Fællesskabets Domstols retspraksis,
  - forbrugernes legitime ret til at modtage så fuldstændige oplysninger som muligt om de produkter og tjenesteydelser, der tilbydes dem.

Der bør i fremtiden være særlig opmærksomhed omkring den gældende sprogordning på forbrugerområdet i hver enkelt medlemsstat. Desuden kunne Fællesskabet foreslå forskellige aktioner med sigte på at forbedre forbrugeroplysningen, hvis det viser sig, at den er utilstrækkelig og af en sådan karakter, at dette påvirker forholdene på det indre marked.

36. Sådanne initiativer bør indeholde et svar på en række bekymringer, der er kommet til udtryk i forbindelse med denne problemstilling:
- forbrugerne har ret til beskyttelse af deres sundhed og sikkerhed, og i denne sammenhæng er oplysning af afgørende betydning;
  - en harmonisk drift af det indre marked bør imødekomme forbrugernes forventning om den bedst mulige oplysning om varer og tjenesteydelser, der tilbydes, således at de kan træffe deres valg på et kvalificeret økonomisk grundlag;
  - forbrugerne skal have mulighed for at vurdere de elementer, der indgår i deres valg, så præcist som muligt.
37. På grundlag af alle de nævnte overvejelser ønsker Kommissionen at forelægge forslag til fem målsætninger til drøftelse i Rådet og Parlamentet. Der er således ikke på dette stadium tale om programerklæringer, men kun om elementer beregnet til at indgå i en drøftelse om emnet.

B. Forslag til målsætninger

Foreslået målsætning nr. 1: Højere grad af flersprogethed i forbrugeroplysningen

38. Flersproget information kan meget vel være den bedste løsning, når det gælder om at få det indre marked til at fungere harmonisk. Flersprogetheden sikrer således den bedst mulige forbrugeroplysning og forbedrer virksomhedernes muligheder for at markedsføre deres produkter og tjenesteydelser.

Det er ligeledes både i forbrugernes og virksomhedernes interesse at anvende andre supplerende metoder til forbrugeroplysning, som f.eks. mærkning, tegninger, symboler og piktogrammer.

De nødvendige aktioner skulle ikke omfattes af bestemmelser. Der vil blive tale om at gennemføre et samråd mellem de berørte parter. En sådan metode ville gøre det muligt for de erhvervsdrivende i de pågældende sektorer frivilligt at imødekomme forbrugernes forventninger.

Forslået målsætning nr. 2: Bevarelse af medlemsstaternes frihed til at kræve anvendelse af forbrugerlandets sprog

39. Udviklingen af den flersprogede oplysning ophæver ikke nødvendigheden af henvisninger om brugen af sprog i visse tekster om forbrugeroplysning.

I bestræbelserne på at forbedre forbrugeroplysningen, kan det ligeledes være af betydning, at det garanteres, at landets sprog anvendes i lovgivningen i det land, hvor det endelige forbrug finder sted. Medlemsstaternes ansvar er i så henseende af væsentlig betydning, jf. subsidiaritetsprincippet. Det er ligeledes vigtigt, at Traktatens bestemmelser og EF-Domstolens retspraksis følges nøje.

Således og som nævnt i et fortolkningsnotat fra Kommissionen om markedsføring af levnedsmidler (se pkt. 14 ovenfor) kan medlemsstaterne i medfør af artikel 14 i direktiv 79/112/EØF kræve, at landets officielle sprog anvendes til den lovpligtige mærkning af levnedsmidler, som sælges til den endelige forbruger, dog under forudsætning af, at dette krav ikke udelukker, at der samtidig eventuelt kan benyttes andre sprog eller andre midler til information af køberen.

(Jf. pkt. 33 og 31 i det nævnte fortolkningsnotat)

Foreslået målsætning nr. 3: Større konsekvens i EF-bestemmelserne vedrørende de sprog, der benyttes i forbrugersammenhæng.

40. For at sikre en større ensartethed kunne der i forbindelse med alle EF-initiativer, der direkte eller indirekte tager sigte på

forbrugeroplysning, indføres en forpligtelse til at definere, hvilke sprog der skal anvendes i den forbindelse, jf. målsætning nr. 1 og 2 ovenfor under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet og på grundlag af de særlige forhold i hvert enkelt tilfælde.

Kommissionen kan eventuelt i så fald foretage en gennemgang af de eksisterende love og bestemmelser, i medfør af hvilke medlemsstaterne har mulighed for at stille sprogkrav, og denne gennemgang kan i givet fald udvides til også at omfatte love og bestemmelser, hvori spørgsmålet ikke behandles direkte, for at fastslå, om der eventuelt er behov for præciseringer.

Foreslået målsætning nr. 4: Bedre information til Kommissionen, medlemsstaterne og de erhvervsdrivende om de gældende sprogkrav.

41. Kommissionen kunne fremme udvekslinger af information om de gældende sprogkrav i medlemsstaterne til gavn for erhvervslivet.

Med henblik på en sådan udveksling kan medlemsstaterne informere EF-institutionerne om, hvilke sprog der anvendes nationalt (generelle rammer, den generelle lovgivning, der anvendes i forbindelse med forbrugeranliggender og andre bestemmelser i særlige sektorer).

Foreslået målsætning nr. 5: Mere ansvar til de erhvervsdrivende.

42. I EF-teksterne bør det klart præciseres, hvem der er ansvarlig for forbrugeroplysningen. Selv om det principielt er producenten, som skal holdes ansvarlig, kan man godt forestille sig tilfælde, hvor denne forpligtelse påhviler andre led i markedsføringsprocessen. Der bør gøres en passende indsats for at motivere de erhvervsdrivende til at satse på flersproget information.

KONKLUSION

43. Fremme den flersprogede forbrugeroplysning, garantere medlemsstaternes frihed på sprogområdet, forbedre konsekvensen i Fællesskabets gældende regler og den gensidige information, samt mere ansvar til de erhvervsdrivende, det er de fem målsætninger, som Kommissionen agter at følge, når det gælder sproget i forbindelse med forbrugeroplysning i EF.

Kommissionen forelægger denne meddelelse for Rådet og Europa-Parlamentet.

KOM(93) 456 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

10 16

Katalognummer : CB-CO-93-504-DA-C

ISBN 92-77-59577-9
